

Penni-Bibliotek för barn

innehåller:

- Häft 1: Fiskarbojorna. Winbären. Twillings-
systerarna. Smultronen.
- Häft 2: Första maj eller ängspöket. Den gode
sonen. I staden och på landet. Sparf-
warne.
- Häft 3: Nunnan. Månen. „Svarje årstid har
sin trefnad.“ Kanariefågeln.
- Häft 4: Zigueneriskan. Den gode fadren. Sjö-
kaptenen. Rosenbusken.
- Häft 5: Tiggargossen. Trädgården. Ruffinerne.
Blommorna. Den ofsyddige fången.
Solen.
- Häft 6: Den wärnlöse. Det bedjande barnet.
Fattig och rik. Regn och solken. Bön-
hörelsen.

Penni - Bibliotek för barn

utgivet från

G. W. Edlunds förlagsredaktion.

Häft 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Pris: 15 penni.

Den wärnlösa.

Gertrud Berg war fader- och moderlös. Hennes föräldrar hade dött, då hon ännu war en liten flicka om 6 eller 7 år. Hennes äldsta syster, som blifwit gift samma år, tog henne till sig. Denna syster war en mycket god och gudfruktig menniska. Alltid war hon mycket vänlig emot sin lilla syster, men denna, ehuru ung ännu, kunde ej förglömma sin moder. Ofta satt hon tyst och allvarsam i en knut och funderade. I bland gret hon till och med.

Då hon war 12 år gammal, flyttade hennes syster och swäger till en stad. Gertrud följde då med och fick börja gå i skolan der. Men som systern fått ett så litet qvarter, att de ej kunde hålla Gertrud hos sig, måste denna bo hos en fru, som hade främmande barn hos sig för betalning. Det kostade på systerarna att skiljas, men då Gertrud wid affektet gret, sade den äldre systren: „gråt icke, Gertrud lilla, du kan ju alla dagar komma och helsa på mig, eller jag på dig.“ Gertrud toskade bort tårarne och wandrade sedan, åtföljd af sin swäger, till sitt nya hem.

Det var en vinterafton; fru L., till hvilken Gertrud skulle komma, satt med alla sina barn omkring en treflig brasa. Då de främmande trädde in, steg fru L. upp och kom emot dem. Svågern sade: „här temnar jag nu min lilla swägerka, Gertrud Berg, i er vård; wären mor för henne, min bästa fru.“ Sedan tog han afsked och gick hem. Men fru L. tog Gertrud wid handen och sade, i det hon förde henne med sig till de andra barnen: „kom nu, mitt barn, så skall jag presentera dina kamrater för dig; denna är min äldsta dotter Edith; denne är Gottlieb, min äldsta son, denna är Ines och den lille är Elion, den yngste af mina barn. Sedan bo här ännu tvenne främmande flickor, men de äro nu ute i stan.“ Gertrud satte sig på en stol emellan Ines och Edith. Fru L. började då tala med henne om allt möjligt. Senare på afton kommo de andra flickorna hem. Den lilla glada Ines sprang emot dem och ropade: „se här äro nu de andra, Gertrud, ser du, den här stora, söta flickan, heter Elise och den här lilla, sura flickan, heter Nanna. Och se här flickor är en ny kamrat, som heter Gertrud, jag wet ej ännu om hon är sur eller söt, men hon kan ju vara sötsur så länge.“ Alla barnen skrattade åt Ines rolighet, till och med Gertrud måste skratta. Medan de andra pratade och skrattade, satt Gertrud

helt tyst och betraktade sina nya kamrater. Edith tycktes vara mera tyst, men vänlig; Gottlieb såg ut att vara mycket sjelfswäldig och Ines, ja hon såg ut att vara dugtigt listig och qwick, men lille Elion, han var så tyst och pratade helt beskedligt för sig sjelf. Af de främmande tänkte Gertrud, att hon skulle tycka mera om Nanna än om Elise. Den förra tycktes vara mycket älskwärd och beskedlig samt föröfkte ofta att börja prata med Gertrud, men då skulle alltid någon annan fråga Nanna någonting. Detta märkte Gertrud, och tyckte redan om Nanna. Elise war redan 15 år och såg temmeligen „lilgammal“ ut. Hon tycktes mera hålla sig till Edith. Så hade Gertrud föreställt sig alla barnen och hade temmeligen rätt i sina anmärkingar. Ut i ett trefligt och gladt rum fingo Gertrud, Ines och Nanna bo. Fru L. med Elise och Edith bodde i ett annat och båda gossarne i tredje. De tre yngre flickorna hade mycket roligt tillsammans. Nanna war mycket listig och Ines en riktig „wippstjert“, så de wäckte riktigt lif i den lugna och tysta Gertrud och narrade henne att stratta. Deras rum war mycket trefligt. Ljusblå tapeter, tvenne stora fönster och endast en dörr. Trene sängar, ett sybord och ett skrifbord, en liten soffa och några stolar utgjorde rummets möblering. Morgonen derpå wäcktes Gertrud af Ines, som sade:

„stig upp, söta Gertrud, vet du, här stiga vi mera tidigt upp för att läsa öfver våra lexor, samt att sedan i god tid hinna gå till skolan“. Gertrud klädde hastigt på sig och sedan samlades de alla i frukosttrummet. Flickorna sågo litet öfver sina lexor och följdes sedan åt till skolan. Gertrud hade lätt för att lära och var dertill flitig, så hon snart blef omtyckt i skolan. Då flickorna kommo hem till middagen, sade fru L.: „nä Gertrud, hvad tänker du om skolan, tror du att det blir roligt att gå der?“ „Åh ja, tante“, svarade Gertrud, „det tror jag wisst“. „Har du förut gått i någon skola?“ frågade Edith. „Nej, jag har läst för min syster“. „Du spelar wäl också fortepiano, ty jag har hört att din syster, fru M***, spelar förträffligt“. „Ja“, sade Gertrud; „jag har wäl spelat i 4 års tid, men jag spelar ganska illa ännu“. „Will du icke spela litet för oss, kära Gertrud?“ Gertrud gick till pianot och spelade ett litet, enkelt, men nått stycke. Sedan då hon tog de första tonerna, sade fru L.: „wet ni barn, denna flicka har stor fallenhet för musk“. „Åh, söta mamma“, bad Ines, „gif henne nu lektioner. Hon var så ängslig i går, då hon talade om sina speltimmar, hon sade: „ack! ack! nu glömmet jag ju alldeles bort min musk, när jag icke mera kan få spela för någon“. „Men“, sade Edith, „kan hon icke fort-

fara att spela för sin syster?“ „Ja, men dit är mycket långt och hon kommer att vara fullt upp svälsatt med sina lexor“, sade modren, „men jag skall fråga, om hon icke får spela för mig, som ni andra“. „Ja, men mamma, hon sade att hennes swäger är fattig, de hafwa icke råd att betala hennes musk“. Modren nickade endast med hufvudet och sade: „åh, derföre wet jag nog råd!“ „ja mamma, tän . . . .“ „Åh“, sade modren, ty Gertrud hade slutat spela. „Hör“, sade modren till Gertrud, kom litet med mig;“ hon förde Gertrud till ett annat rum. „Jag slår wad om, att fru L. låter henne berätta sin lefnadshistoria“, sade Elise spefullt. „Det kan wisst hända, men jag tror de tala om musk“, sade Edith; „och jag“, sade Ines skrattande, „jag slår wad om, att Elise en gång blir utfattig genom sina wad, ty hon slår wad för allting och förelorar alltid“. Dessa skämsamma ord behagade icke Elise, hon blef stött och talade icke med de andra. Hon wille gå bort, men då sprang Ines till henne, fastade armarne om hennes hals och sade: „söta Elise, blif icke ledsen på mig, ser du, icke wille jag göra dig ledsen, du wet ju att jag är så sjelfswäldig“. Elise kunde ej emotstå den lilla flickans älskwardhet, hon gick tillbaka och blef åter glad. I det samma kom fru L. med Gertrud. „Söta mamma“, . . . „bästa

fru L. . . .", „åh, mamma lilla . . . säg, hvad gjorde du med Gertrud der i kammarn?" Fru L. svarade: „mina barn, om jag velat att ni skulle få weta hvad jag talade med henne, så hade jag ej gått till ett annat rum". Alla barnen tego.

„Nå, Gertrud lilla", sade fru L. några dagar derefter, då hon kom till Gertrud, som satt och läste öfwer sina lexor, will du nu gå till din syster, så kan du få följa med mig, jag och Ines gå litet ut i bodorna.

Gertrud lade fort undan sina böcker och sade: „ja, goda tante, så gerna will jag komma". De gingo nu ned för trapporna och när de kommit ut på gatan, sade fru L.: „fråga nu, Gertrud, din syster, hvad hon tycker om musiklektionerna, om hon will låta dig spela med mig?" — „Ja, jag skall fråga". En stund gingo de tysta, då utropade Ines: „åh se, hwilken söt, nått flicka der kommer, se, se, huru nått hon är!" Gertrud upplystade sina ögon och ropade: „ack! det är min lilla systerdotter! och min syster också!" Hon skyndade sig förut, medan Ines och hennes mamma kommo långsammare efter. Fru L. och Gertruds syster gingo sedan förut och talade tillsammans; Gertrud, Ines och den lilla Bertha gingo efteråt. Lilla Bertha war en mycket älsfwärd och söt flicka om 3 å 4 år. Hon kände redan alla bokstäfverna och kunde

äfwen litet sy. Alla, som sågo henne, fäste sig straxt wid henne. Nu kommo de till en tvärgata; då wände fru M*** sig om och sade till Gertrud: „här är wår gata nu; tag afsked af din wän och kom med mig hem". Derpå wände hon sig till fru L. och sade: „efter det är lördag och flickorna hafwa lof, ja kan ju Gertrud bliwa hela dagen hos oss", „ja, mycket gerna" svarade fru L. „Men", sade fru M***, „huru är det med dina lexor". „Åh, de flesta kan jag, de andra kan jag ju läsa i morgon". „Adjö då, fru L.", sade syster och fortsatte sin wäg med Gertrud och Bertha. Denna afton war mycket treflig; hon lekte med sin systers små barn, pratade med sin swåger om skolan och annat dyligt och sedan, det war dock det roligaste, sedan spelte hon med sin syster i två timmars tid. Sent på afton följdes hon till fru L. af swågern sjelf.

Morgonen derpå wakenade Gertrud gladare än wanligt, så att Ines sade: „ack, hvad du är glad i dag, Gertrud! Jag riktigt afundas dig, ty du skall weta, att jag ej är på riktigt godt humör i dag". „Huru så då?" ropade Gertrud och Nanna på en gång, „det är ju alldeles owanligt!" „Ja", sade Ines, „jag har riswit af mitt dyrbara strumpband och är mycket ängslig deröfwer;" „nå men, iörfaste Ines", sade Nanna strattande: „du har ju

haft en bandstump i stället för strumpeband, allt sedan i går på förmiddagen?" „Ja, visserligen, men ser du, du lär väl ej weta, att jag är mycket noga af mig", sade Ines med nödda återhållande sin skrattlust. Men då de andra flickorna slog till ett gapstratt, kunde Ines ej heller hålla sig, utan då klingade äfwen hennes glada, barnliga skratt, ty Ines war wist icke nega, twärtom lärer hon hafwa varit litet oordentlig.

Flickorna satte sig nu att läsa öfwer sina lexor. Dock hördes allt emellanåt en fnysning, liksom af ett återhållet skratt. Ines förmanade de andra med wigtig min att läsa slitigt, allt under det hon knuffade till någon af de andra, eller gjorde någon löfelig grimace. Dock, en glädje, som yttrar sig så tidigt om morgonen, räcker sällan till aftenen. Gemma war wist allt lika gladt och trefligt som förr, men i skolan war det annorlunda. Det första de sågo, war lärarinnans mulna ansigte. De flickor som woro der förut, sågo tysta och allvarsamma ut. Alla dessa tecken woro tillräckliga för att låta några små flickor ana, det något ledsamt händt i skolan. Ines, Gertrud och Nanna frågade också strax af de andra flickorna, hwad som war på färde. En af flickorna tänkte just börja tala om hwad som händt, då lärarinnan i en ganska sträng ton sade: „det tjenar till ingenting att

du Bergholm squallrar, flickorna få väl snart erfara både hwad som händt och hwad som kommer att ske". Det blef naturligtwis ingen förklaring utaf, efter lärarinnans stränga ord, utan flickorna sutto helt tysta och stilla på sina platser. Efter en stund, då alla flickorna woro samlade, sade lärarinnan: „flickor, när det ringer till klassen, så ställer ni er alla parwis här nära bänkarne". I det samma ringde det. I ett nu stodo flickorna parwis på golfwet. De funderade just på hwad det skulle betyda, ty de hade redan läst bön, då ett buller från rummet bredwid hördes, dörren öppnades och hela 2:dra klassen kom tågande förbi den 1:sta till tredje. Alla woro allvarsamma och många ängsliga. Sedan de gått förbi, befallde första klassens lärarinna sina flickor gå till 3:dje klassen, så gjorde de ock. Der woro alla flickorna uppställda, der ställde dessa sig äfwen. Alla lärarinnor och lärare, jemte föreståndarinnan för skolan, woro der. Slutligen, då alla woro i ordning, sade föreståndarinnan: „mina barn! en ledsam händelse har inträffat i vår annars så fridfulla skola; jag har fått höra att 9 eller 10 flickor i går aften varit församlade på ett olofligt ställe, för att der dricka kaffe, spela på pengar och andra för flickor opassliga sysselsättningar. Samlingen skedde hos gumman Greta Sawolain. I weten, att jag strän-

geligen förbjudit er att gå dit, ty först och främst är det mycket opassande för små skol flickor, att så der om aftnarna samlas på sådana ställen, och desäutom är gumman Sawolain mycket dyrare än på andra ställen, t. ex. uti edra hem. Nu vill jag weta, hwilka af eder som woro församlade der?" Föreståndarinnan höll upp litet. Men då intet swar hördes, sade hon: „jag will, att alla som woro församlade hos Greta Sawolain, skola ställa sig der borta wid wäggen.“ Den stränga ton, med hwilken dessa ord sådes, hade den werkan att 6 eller 7 flickor, med nedslagna, tårfulla blickar, helt långsamt wandrade till den utpekade platsen. „Annu återstå några“, sade föreståndarinnan. Åter kommo till 3 eller 4 flickor, och ack! ibland dem war äfwen Elise, Edith Linds goda vän, hon som bodde hos fru Lind. Ett utrop af sorg och förwåning undföll flickorna Lind och Gertrud. „Derföre war Elise så länge borta i går“, sade Gertrud; „och derföre såg hon så förlägen ut, när mamma frågade hwar hon varit“, sade Ines. „Ack, min stackars, älskade Elise!“ sade Edith. Nu stodo 9 flickor afstilda från de andra. Då sade lärarinnan åter: „det smärtar mig mycket, att så många af mina skolbarn varit olydiga, men det är nu skedd och derföre måste jag straffa eder; först blifwen i alla nedflyttade i klassen och sedan få'n

i gifwa dessa biljetter åt edra föräldrar.“ Föreståndarinnan räckte en förseglad biljett till hwar och en af flickorna. Dessa gingo nu gråtande till de andra flickorna. En liten stund talade föreståndarinnan wackra och förmanande ord och sedan fingo alla gå till sina klasser. Detta war en mycket ledsam händelse, men så woro ock alla, både barn och lärarinnor, ängsliga den dagen. När barnen gingo hem till middagen, gick Elise skild ifrån de andra flickorna och flickorna Lind. Den godhertade Edith sade då till de andra: „söta flickor, gå nu wackert hem, jag går till Elise och följer med henne hem, på det hon icke må tro att jag är ledsen på henne.“ Och hon gick.

Flickorna hade beslutit att icke säga något till fru Lind om hela händelsen i skolan, men när de kommo hem, bad Elise att få tala med fru Lind. De gingo då in i ett närbeläget rum och woro ganska länge der inne. Hela afton woro alla i det lilla sällskapet allwarsammare än wanligt. Icke en gång hördes någon skratta och Ines samt Ranna, som annars brukade underhålla sällskapet med sitt glada skämt, woro äfwen helt tysta.

Men nu skola wi gå några år framåt i vår lilla berättelse. Det är en wacker winterafton och Gertruds 15:de födelsedag. Fru Lind, hennes 4 barn, Ranna och Gertrud, sitta i den trefliga salen

wid brasan och arbeta. Elise har redan lemnat dem och farit hem till sina föräldrar. Då säger fru Lind: „min goda Gertrud, det gör mig ondt att se dig så allvarsam, du skulle säkert hafwa welat gå till din syster i afton?“ „Ja wisst“, swarade Gertrud: „men jag hade så många lexor, att jag ej tordes lemna någon tills i morgon.“ „Det är mycket snällt gjort af dig, Gertrud, och naturligtwis rätt, att du ej lemnar det nyttiga framför nöjet“, sade fru Lind. „Ack!“ sade Ines, „om wi hade wetat att det war Gertruds födelsedag, så hade wi wisst sjungit för henne eller stått till någonting roligt, men hon är så obeskedlig, den der flickan, att hon aldrig säger till att det är hennes födelsedag.“ Wid dessa ord hoppade Ines upp från sin stol och sprang till Gertrud, satte sig i hennes famn och började smeka henne. „Men hör nu!“ ropade hon fort derpå; „hwad är det? — en flocka! och Pontus skäller.“ „Det må wäl ej wara tjufwar heller!“ sade Nanna. „Nej, kära du, inte brukar tjufwar komma med kurirklocka“, sade Ines strattande, „Åh, låt dem komma bara, så skall jag nog hjälpa dem“, sade den 8-årige Elion. „Nå, nå, war ej så stolt“, sade den äldre brodern. „Du skulle bara möta en sådan . . .“ „Seså, nu bultar det på porten“, sade fru L.; „spring, Ines, till fönstret och titta hwad det är.“ Ines gjorde

så och började berätta: „se så, der är nu Jonas, han öppnar porten . . . Och nu kör det in en kurflåda . . . En herre stiger ur och hwad han ser wacker ut . . . wid lyftskenet . . . han börjar prata med Jonas . . . Uch! Jonas pekar hit upp, han lär komma hit . . . woi! woi! hwad skola wi nu göra? ja, riktigt, han kommer hit . . .“ Kling! kling! låt det nu. Fru Lind gick att öppna, medan flickorna undrade hwad det kunde wara. „Dyst, låt oss höra hwad han säger!“ sade Ines och de hörde följande ord: „det lärer wara fru Lind, jag hafwer äran tala med?“ Fru L. „Ja, till er tjänst.“ Wor här ännu Gertrud Berg?“ — „Ja.“ — „Kan jag få se henne?“ „Mycket ger na.“ Fru L. ropade nu Gertrud. Denna inträdde, neg wid dörren, men den främmande gick emot henne, slöt henne i sina armar och sade: „Gertrud, jag är din morbror, din enda morbror!“ Då lutade Gertrud sitt hufwud emot hans axel och gret. Hon gret både af glädje och sorg. Af glädje för att få återse sin goda morbror, hwilken hon ej sett sedan hon war 6 eller 7 år; af sorg, då hon påminde sig sin goda moder, som nu redan warit död i 9 års tid. Hon sade: „ack, det war dock den bästa födelsedagsgåfwa jag kunde få, att återse min goda, älskade morbror Henrik.“ Fru Lind sade nu att morbrodern skulle stanna hos dem tills

han kunde få sig qvarter, och sedan han bestyrt em sin kappfäct, satte han sig i en soffa med Gertrud wid sin sida och började berätta äfventyr, som han haft på sina långa resor. Senare på afton togo de öfriga godnatt, men Gertrud blef ännu hos sin morbror. Då de ännu en lång stund talat, sade morbrodern: „och nu, mitt kära barn, ämnar jag bosätta mig här i staden, min hustru och mina trenne små gösfar komma hit efter en vecka. Jag tänker hyra ett godt qvarter och sedan, min Gertrud, om du vill, får du bo hos oss så länge du lefwer. Du slutar ju nu snart din skolgång, då kan du ju flytta till oss. Vill du det?“ „Mycket, mycket gerna“, sade Gertrud och kysste hans hand. Först kl. 12 om natten skildes de åt.

Morbrodern hyrde sedan ett qvarter för sig och sin familj. Och då Gertrud om julen slutade sin skolgång, flyttade hon till dem och bodde sedan hos dem ända till 20 års ålder, då hon blef gift med en aktad och älskad embetsman.

Ines och Ranna woro nu liksom förr hennes bästa wänner och de woro ofta tillsammans.

Regn och solken.

„Åh, om solen ändå alltid wille stina!“ sade barnen en mulen, stormig regndag. Deras önskan tycktes snart bli uppfylld, ty på flere månader syntes ingen molntapp på himmelen. Men den långa torkan anställde stor skada på åkrar och ängar. I trädgården wisnade blommor och bökswärter, och linet, åt hwilket flickorna gladt sig så mycket, blef knappt ett finger långt.

„Sen i nu“, sade modren, „att regnet är lika nödwändigt som solkenet? Låten eder af denna Guds wisa anordning den helsosamma sanningen, att äfwen för oss menniskor idel glada, nöjsamma dagar icke skulle wara nyttigt. Mulna dagar, sorg och bekymmer måste emellanåt hemlöka eder, att ni må uppwära till goda menniskor.“

I solens sten, i regnet, åskans ljud,
I sorg och glädje oss wälsignar Gud.

Fattig ochrik.

Sent en Oktoberqväll vandrade en liten fattig flicka på en af de större gatorna i den stora staden Petersburg. Hvarken det tunga knyte hon bar på armen, ej heller den falla blåsten som trängde genom den tunna schalen, tycktes södra hennes munterhet, hon gick och gnolade på en liten wisa, under det hon betraktade de förbigående. Gatorna woro redan ganska toma, men vår lilla wandrerka war ej det ringaste rädd, utan wandrade helt frimodigt sin wäg. Slutligen började hon tröttna; knytet flyttades från ena armen till den andra, och allt oftare blåste hon på de rödfrusna fingrarne. Nu kom hon till en bänk, som stod utanför en port; der satt portwaktten, insvept i sin warma pel. „Kan jag få sitta här en stund och hwila mig?“ frågade den lilla flickan. „Jo, hwarför icke“, svarade portwaktten. Flickan ställde sitt knyte på bänken och satte sig sjelf bredwid. „Hwarifrån kommer du så sent på qvällen?“ frågade portwaktten. — „Jag har varit hos en fru, för att hjälpa henne.“ — „Jaså! du lärer nu gå hem?“ „Ja.“ Nu hade hon hwilat sig och steg upp för att gå.

„Adjö nu“, sade hon och nickade vänligt. „Adjö, kära barn.“ Efter en stunds wandring stannade hon; „hwad kan det vara som ligger der?“ sade hon för sig sjelf. Hon ställde knytet ifrån sig och föll på knä, för att undersöka föremålet, som låg tvärt öfwer trottoiren. „Åh, det är en hund! Du stackars kråk, huru manne du hafwa dött så här midt på gatan? Om jag ändocf finge dig hem med mig så skulle jag begrafwa dig, men se, du är för tung!“ Hon reste sig upp och började åter gå. Snart wet hon af på en smutsig tvärgata, och steg ned för en mörk trappa till jordwåningen af ett stort stenhus. Nu befann hon sig i en mörk förstuga; hon trefwade efter dörren och öppnade den. I rummet brann en dugtig brasa och framför den satt en medelålderens qwinna och stickade. En liten gosse satt på golfwet och lekte. „God afton, söta mamma!“ ropade den inträdande. Qwinnan wid brasen wände sig om och sade: „god afton, kära barn! Hwar har du varit så länge?“ „Jag skall berätta, men ser mamma!“ Hon öppnade knytet och begynte ställa innehället på ett bord. „Ser mamma, hwilka sköna bullor, och ägg, se mamma, den här kollen!“ Åh, hwad den måtte pasäa förträffligt åt lille pojum!“ Hon sprang nu till den lille gossen som lekte på golfwet samt började kläda en liten bomullskott uppå

bonom. Modren hade emellertid gått till bordet och betraktat alla de goda saker som der funnos. „Svarifrån har min Sigrید fått allt detta?“ — „Nu kommer jag för att berätta“, sade Sigrید och satte sig bredvid modren. „I dag, när jag åter stod vid gatuhörnet för att bjuda ut mig till hjälp åt någon, kom der en fru. Jag frågte om jag för litet mat eller kläder kunde hjälpa henne“. „Jo, det var bra“, sade frun, „kom med mig, så skall du få arbete.“ Jag följde henne till ett stort wacker stenhüs; det var hennes hem. Wi gingo in och hon förde mig till ett stort kök, der fick jag uträta allehanda små sysslor. En god middag fick jag också. På afton anlände främmande och då kom jag väl till pass. Sedan de rest, gaf den goda frun mig allt det som finnes i knytet jemte detta.“ Sigrید stoppade handen i fickan och tog derifrån en den allra nättaste lilla silfverpenning. Mor och dotter tackade Gud för den owäntade hjälpen och lade sig till hwila under bön för den goda frun.

Nu skola wi gå ifrån den lilla mörka kammaren till den höga, ljusa wåningen der oswansöre. Wi en stor sal med granna möbler och dyrbara tapeter satt, eller rättare, låg på en soffa, en flicka om 11 eller 12 år och betraktade med litgiltiga nästan missnöjda blickar, en hel hop wackra saker som lågo

strödda på ett bord framsför soffan. Ifrån tamburen hördes ännu forlet af gästerna, som togo afsked. Snart var det slut med bullret, dörren stängdes och ljusen släcktes i tamburen. „Så är nu ändtligen denna tråkiga dag slut!“ sade den lilla flickan och steg upp. I det samma kom ett äldre fruntimmer i salen. „Nå, mitt barn, har du haft roligt på din födelsedag?“ — „ack, så eländigt tråkigt.“ — „Huru menar du Wilda?“ frågade modren förundrad. „Jag säger, att jag haft tråkigt!“ svarade flickan häftigt. „De otäcka, lea artigheterna, de fina fruarna, de nädiga tanterna, allt är riktigt osmakligt. Huru längtade jag ej efter denna dag? och nu, huru ledamt har jag ej haft?“ „Men alla de wackra skänker du fått i dag?“ „Nå ja, de äro ej mycket värda. Efter tvenne dagar har jag ätit upp min konfekt och batten blir snart gammalmodig, klädningen är mycket för wid och handskarna äro fula. Ack! jag önsfåde vara i Sigrیدs ställe!“ „Du är trött och elufstig, min engel, gå och lägg dig“, sade modren ömt. Den lilla missnöjda flickan samlade ihop sina saker och gick brummande till sitt rum.

Swilken war nu lyckligare: den lilla fattiga Sigrید, som gick ute på gatan i det kalla wädret, och sedan kom hem i en liten fattig och mörk kammar under jorden, men som ändock war nöjd och

glad, eller den rika flickan i den höga, ljusa wåningen, hon som hade fått så många wackra saker i dag, men ändock war missnöjd och otålig?

Andra dagen satt Wilda i sin kammare och klädde sig. Den alltid så wälgörande sömnen hade ej förändrat hennes lynne. Hon trätte på sin kammarjungfru, bannade sin lilla syster för det hon stigit så tidigt upp och wäckt henne. Ingenting war henne i lag. „Hwarföre hemtade du ej kaffe på säng åt mig i dag?“ sade hon till kammarjungfrun. „Hennes nåd tillät det ej“, svarade denna. „Det war illa nog, men hwarföre rycker du så hårdt i mina slåter? . . . kamma den här sidan bättre upp . . . åh! så odrägligt! du måste laga upp altsammans.“ Kammarjungfrun försökte, men det wille ej blifwa stort bättre. Undiligen war Wilda färdig. „Nå, god morgon, mitt barn! huru har du sofwit i natt?“ sade modren då Wilda inträdde i frukostrummet. „Ganska bra, men hwarföre skickade mamma ej Thilda med kaffe i dag?“ sade Wilda wresigt. „Söta Wilda, ser du, jag tyckte du borde wåna dig ifrån att dricka kaffe på säng, ty det får du ej alltid så länge du lefwer.“ „Ja, men så länge jag är hemma, will jag hafwa det så“, sade Wilda häftigt. „Nå, du skall få det, om det kostar så mycket på dig; se här, mitt gull, har jag ställt allt i ordning för dig, drick nu

min engel.“ Wilda satte sig till bordet för att dricka. „Åck, hwad kaffet är kallt! Lina, hemta mig mera socker!“ sade hon. Systemen sprang genast efter mera socker åt den wresliga, sumulna systern. Sedan Wilda druckit sitt kaffe, tog hon en bok och gick öfwer gården till en liten trädgård som fanns der.

Under tiden satt Sigrid med sin lille broder och åt litet torrt bröd i deras lilla kammare. Från fönstret sågo de Wilda och Lina. „Åck, ser du Sigrid, de lyckliga herrskapsbarnen! skulle du wilja wara i fröken Mildas ställe?“ „Ja, kanske wore det nog min sann så roligt att wara rik och fri, tänk sen, hon har ingenting annat att göra än att läsa och någon gång göra litet handarbete.“ — „Har du mång' gång warit der uppe hos henne?“ „Jo, en gång, ack hwad der war grannt! wet du, i hennes kammare fanns blå sammetsoffa och blå sammetstolar, ett marmorbord, och jag wet icke hwad ännu. En så stor spegel att den räckte från golfwet till taket.“ „O, så stönt!“ utropade den lille gossjen och klappade i de små händerna. „Men se nu, Atte, i fröken Mildas ställe wille jag ej wara; se, hwad fröken Wilda är stygg mot henne, sy, hwad hon är stygg! ack se, nu slår hon henne!“ „Nej, Sigrid, i fröken Mildas ställe wille jag ej wara, ty mamma säger alltid, att de barn

som äro stygga, ej kunna vara lyckliga", sade lille Atte. „Ja, samma säger jag!" sade Sigrid. „Blir du hemma i dag?" frågade Atte. „Ja, mamma gick ju bort och kommer ej hem förrän i afton." „Nå, skola vi då gå ut på gården?" „Ja, kom!" Sigrid tog Atte wid handen och gick ut. Med afundsjuka blickar betraktade Wilda de fattiga barnen som lekte så beskedligt framför dörren till deras boning. „Ack!" tänkte hon, „hwad dessa barn se lyckliga och glada ut! männe derföre att de äro fattiga? ack, jag wille gerna vara fattig!" —

Uti en liten, ljus och treflig kammar satt en ung hustru och wäsfde. Drenne små, rödblommiga barn sutto på golfwet och lekte. Då inträdde en ung och rastfärl. Den unga hustrun steg upp från sin wäffel och gick emot honom. „God dag, Sigrid", sade mannen vänligt. „God dag, Anders, wet du, jag har haft riktigt ledsamt efter dig." „Än jag då, jag har haft ledsamt både efter dig och efter de små." Mannen började nu smeka barnen, hvilka trängde sig omkring honom. Sigrid stod först en stund och betraktade den lilla gruppen, men gick sedan för att laga litet i ordning till middagen.

Om aftonen, då den lilla familjen satt wid qwällswardsbordet, sade mannen: „Sigrid, i dag är det jemt 6 år sedan vi blefwo gista." „Ack

ja, då är det äfwen 6 år sedan fröken Wilda, wet du, den der rika fruns dotter, som bodde ofwanom min moders boning — blef gift." „Så, hwat männe hon nu vara?" „Ack, hwem wet det, hon lärer hafwa blifwit mycket olycklig." „Så." „Ja, det berättades att hon hade en liten flicka, men hon dog, jag wet ej huru det nu må vara med henne." „Hon hade ju en syster?" „Ja, fröken Lina; ack, hwad det war för ett älsfligt barn!" „Söta mamma, får jag litet bröd", sade en liten ljuslockig pilt. Sedan Sigrid uppfyllt hans begäran, sade hon: „Lina dog när hon war 16 år, till sorg och saknad för föräldrar och alla andra." „Lilla mamma, en liten bit färkött åt mig", sade lilla Hanna. „Lilla Hanna får ej mera kött, ty hon dricker så mycket i natt." Hanna lade båda händerna för ögonen och satt så en stund, då Atte, den äldsta, sade: „Söta Hanna, är du ledsen nu för att du ej får kött?" „Nej", sade denna skrattande, „jag höll händerna för att ej se när ni andra äter!" „Ser mamma, en fru står wid dörren", sade Atte sakt. Sigrid wände sig om och såg ett hgwärt, wackert fruntimmer; hon steg då upp och gick fram. Men knappt hade Sigrid kommit närmare dörren, förrän det främmande fruntimret föll henne om halsen och sade: „Sigrid, känner du igen mig?" „Ack, frö-

fen Milba, eller fru, jag wet ej hwilketdera!" —
 „Ingendera, utan rätt och slätt Milba, ty jag är
 nu lika fattig, ja kanske fattigare än du." — „Är
 det wäl möjligt?" — „Ja, jag skall berätta dig
 allt, men först måste jag göra befantskap med din
 man och dina . . . . ack, hwilken liten söt flicka!
 hwad heter hon?" — „Ganna", sade Sigrid leen-
 de. „O, hwad hon liknar dig, Sigrid, då du war
 liten, och den här gossen?" — „Han heter Utte."
 „Du har endast twenne barn?" — „Nej, den yngsta
 sofwer redan." Milba omfamnade hjertligt de små
 barnen och gick sedan fram till Sigrids man.
 Sigrid bad henne sätta sig i en soffs och Milba
 började berätta: „När jag war 18 år, dog min
 moder. Wid 20 års ålder blef jag gift med en
 rik handelsman. Wi hade en liten flicka, men hon
 dog som helt liten. Hon skulle nu wara 5 år.
 Så fingo wi en annan liten flicka, hon lefwer.
 Wi woro wäl rika, men ej rätt lyckliga. Ack
 Sigrid! huru ofta wille jag ej wara i ditt ställe?
 För hade min man dock warit ganska glad och
 listig, men på senare tider blef han allvarsam och
 dystur. En dag kom han in till mig och sade, i
 det han kastade sig på en soffs: „wi äro nu bragta
 till tiggarskafwen! min handel har på senare tider
 gått mycket illa och jag har många skulder. I
 morgon komma mina fordringssegare och taga allt,

som finnes i min bods!" Han steg upp och gick.
 Om aftenen wäntade jag honom hem, men han
 kom ej. Då frågte jag en betjent, om han wiste
 hwart min man gått. Denne sade sig weta det.
 Jag wakade hela natten, men han kom ej åter.
 Andra dagen fick jag weta att han skjuit sig. Nu
 hade jag intet, fordringssegarne togo allt! Med
 min lilla flicka kom jag nu hit, för att rådfråga
 dig och försöka få arbete." Den fordom så stolta
 och egenfönniga fröken Milba satt nu hos en fattig
 arbetares hustru och frågade råd af henne. Sigrid
 fattade hennes hand och sade: „tro mig, Milba,
 få widt jag förmår, skall jag hjälpa dig. Wen
 hwar är din lilla flicka?" — „Hon trötnade på
 wägen och är nu hos en fattig enka ej långt här-
 ifrån. Jag lofte i morgon komma och taga hen-
 ne." — „Det är intet vidare, än att jag nu går
 efter fruns flicka, och så blifwen I hos oss tills
 frun får sig arbete", sade den hederlige Anders.
 Milba tackade honom hjertligt och han begaf sig
 strax på wäg.

Milba stannade hos det goda folket med sin lilla
 dotter och hade fullt upp med arbete ifrån byn.
 Hon war nu fattig som hon alltid för önskat,
 men hon war också lycklig.

Wi wilja ej säga, att hon war lycklig emedan
 hon war fattig, ej heller att ingen rik kan wara

lycklig, ty hon var lycklig emedan hon ändrat sitt styfwa, misshandlade sinne och nu var nöjd med sin lott.

Det bedjande barnet.

En fattig enka sade en morgon till sina fem små barn: „Kära barn, jag har denna morgon åt er ingenting att äta. Jag har hwarken bröd, mjölk eller ägg qwar. Bedjen den gode Guden att han hjälper oss, ty han är rik och mäktig och säger sjelf: „Åkalla mig i nöden och jag will hjälpa dig.“

Lilla Kristian, som knappt var sex år gammal, begaf sig hungrig och sorgsen till skolan. Då han gick förbi kyrkan stod dörren öppen; han gick in och knäböjd wid altaret. Då han icke såg någon i kyrkan, så bad han med hög röst: „Gode fader i himmelen, wi barn ha ingenting att äta. Wär moder har hwarken bröd, mjölk eller ägg. Gif oss något att äta, så att wi och wår kära moder icke må dö af hunger. Åk ja, hjälp oss! Du är

rik och mäktig; Du kan lätt hjälpa oss och Du har ju lofwat det!“

Så bad Kristian i sin barnsliga enfald och gick sedan i skolan. Då han kom hem låg det på bordet en stor bulle, en skål mjölk och en korg ägg. „Gudi ware lofwad!“ ropade han glädtigt, „som hört min bön. Säg mig, söta mamma, har en engel burit in allt detta genom fönstret?“

„Nej“, sade modren, „men Gud har likwäl hört din bön. Då du bad wid altaret satt fru presidentskan i sin bänk. Du kunde icke se henne men hon såg dig och hörde din bön. Dersför har hon skickat oss detta; hon var den engel, genom hwilken Gud hjälpte oss. Tacka Gud barn, wären wid godt mod och glömen aldrig det wackra ord-språket:

Wid Gud du bör ditt hjerta fästa,
Han styrer allting till det bästa.“

Bönhörelsen.

Uti en liten dålig kammar i den stora staden **S***** bodde en mycket fattig enka med sina 3 små barn. En tid lefde hon ganska bra genom att arbeta, men af det myckna stillasittandet och den ofunda luften i det trånga, mörka rummet, blef hon sjuklig och orkade ej mera arbeta så mycket som förut, och emedan hon ej wille låta sina barn gå och tigga, hade hon ofta swårt att få litet bröd åt dem. En dag kom gårdsegaren, en hård och grym menniska, till enkan och sade: „i öfvermorgon måste ni betala er hyra, annars låter jag föra ut er.“ „Ack, nådig herre“, sade den arma enkan med tårar i ögonen, „om ni wille wänta ännu en liten tid, så att jag hunne arbeta ännu litet.“ „Dig, eländiga!“ ropade gårdsegaren förgrymmad; „huru länge skall jag wänta? Redan har tre dagar gått utöfwer dagen då ni borde hafwa betalat och ännu borde jag wänta! Nej, det gör jag ej! Om ni inte betalar i öfvermorgon, så låter jag föra ut er. Begriper ni?“ Dwinnan swarade intet, utan stod med förslagda händer framför honom, men då han gått ut, satte hon sig på en pall och började bittert gråta. Då steg den lilla Ewa upp och gick fram till sin moder. „Mamma, hvarsjöre gråter du

få?“ sade barnet, och slog sina små armar om modrens hals, „kan du ej nu bedja den gode Guden hjälpa oss? Du säger ju alltid att han så gerna hjälper. Eller kanske kan han nu ej hjälpa oss?“ „Nej, nej, mitt barn, han både kan och will hjälpa oss“, sade modren och tryckte henne ömt emot sitt bröst; sedan steg hon upp och satte sig till sitt arbete. Ewa gick åter till sina lekar. Nu öppnades dörren och en gosse om 6 eller 7 år steg in. Han närmade sig enkan och sade vänligt, i det han kyfste hennes hand: „Mamma, du har åter gråtit, har du kanske varit orolig att jag dröjt så länge borta?“ „Nej, min lilla Jakob, jag har ej varit orolig öfwer dig, men ser du, i öfvermorgon måste hyran betalas, och jag har ej några penningar.“ „Nå, mamma lilla, gråt ej deröfwer; kanske Gud ändå hjälper oss“, sade gossen och lutade sig mot modrens arml. Han hade wäl tröstat sin moder, men war sjelf lika sorgsen. Det swed i hans unga hjerta, att han ej kunde hjälpa sin så högt älskade moder. Han wiste huru fattiga de wero, men wiste också huru sjuk och swag hans moder war. Han gick nu till sin lilla syster för att leka med henne, men ingenting roade honom. Slutligen steg han upp och satte sig på en pall wid modrens fötter. Han tänkte och tänkte, om han ej kunde hitta på något medel att förtjena penningar; det wille ej

lycka. Om aften, då de lade sig, tyckte modren att Jakob såg mycket glad ut och förundrade sig deröfver.

Morgonen derpå, då modren vaknade, var Jacobs säng tom; hon tänkte då att han gått ut litet, men då han ej återkom på flere timmar, blef hon orolig. Litet senare på förmiddagen kom han hem, men ej glad och munter som annars, utan sorgsen, med tårar i ögonen. „Hvad går åt dig, Jakob, och hvar har du varit?“ frågade modren förundrad och drog honom med sig till bordet. „Ack, mamma“, svarade gossen, „jag gick ut för att söka mig arbete och derigenom skaffa penningar till hvaran, men . . . men . . . alla sade de att jag var för liten till arbete.“ Vid dessa ord runno tårarne ymnigt ned för de bleka kinderna och han sade: „ack, om jag ändock wore 16 eller 17 år.“ „Mitt älsfaste barn“, sade modren, „du är verkligen för liten till arbete, men gråt nu ej, kommer du ej ihåg huru mamma ofta sagt, att Gud så gärna hör våra böner, derföre skola wi ej misströsta utan vara nöjda och tänka att Gud nog hjälper, om wi bara bedja honom.“ Jakob bortorkade tårarne och gick ut, men icke för att söka arbete, utan för att bedja. Han tog Ewa med sig. De begge fyfkonen föllo på knå under ett stort träd, och Jakob bad högt: „Söta Jesus, skicka penningar till min mam-

ma, att hon kan betala sin hyra, eller låt henne vara så frisk, att hon orkar arbeta rätt mycket. Räre Jesus, barnens vän, låt icke den rife herren blifwa mycket ledsen på oss. Hör nu vår bön, färe, gode Jesus. Amen.“ När Jakob slutat, tog han Ewa wid handen och sade: „se så, lilla Ewa i morgon eller kanske redan i dag skickar den gode Jesus penningar till mamma och sedan betalar hon den rife herren.“ „Kommer penningarne från himmelen?“ frågade Ewa. „Sag wet icke, wi skola fråga mamma.“ Barnen sprungo till modren och Jakob sade: „Mamma, nu hafwa wi bedit Gud, att han skulle hjälpa oss. Tror du nu att penningarne komma från himmelen eller huru?“ „Nej, mitt barn, men kanske skickar Han till oss någon barmhertig meniska, för att hjälpa oss.“

Jakob satte sig på en stol och föll i djupa tankar, men modren tackade Gud i sitt hjerta, som gifvit henne barn med en så ren och ofskuldsfull tro.

Om aften, innan de lade sig, föllo de ännu en gång på knå och bådö Gud om hjälp; sedan lade de sig och sofwö till tidigt på andra morgonen, då de vaknade af en knackning på dörren. Modren steg hastigt upp för att öppna dörren, och tänkte inom sig: se, nu kommer gårdsegaren efter betalning! men Jakob, som äfwen vaknat, utropade: „se så, mamma! nu komma penningarne!“ Modren

öppnade nu, men huru stor blef ej hennes förvåning och glädje, då, i stället för gårdsegaren, en välklädd herre inträdde och lemnade henne ett litet paket, i det han sade: „jag har hört att ni är mycket fattig, därför hemtar jag litet penningar, hvarmed i funnen betala er hyra.“ Han wände sig hastigt om och gick bort, innan enkan ännu hunnit öppna sin mun för att tacka. „Ser du nu, mamma!“ utropade Jakob triumferande; huru jag kunde gissa rätt.“ Modren öppnade paketet. Der fann hon icke allenast hyrans betalning, utan ännu mycket mera. Just då enkan slutat en innerlig tackägelsebön till Gud, hördes åter en knackning. Det var gårdsegaren. Med hemfka blickar frågade han hånande, om hon ämnade betala hyran. Hon räckte honom penningarne och sade: „Ja, Herren har hört våra böner och hulpit oss.“ Förvånad tog han penningarne, men Jakob sade: „Ser ni, herre, i går både Ewa och jag att Gud skulle hjälpa oss, och redan tidigt i dag morgse sticade Gud en herre, som hemtade penningar till oss.“ Den annars så hårdhertade mannen lade penningarne på bordet och med tårar i ögonen gick han bort. Ifrån den stunden blef han god emot alla, såväl fattiga som rika.

Helsingfors,

J. Simelii arfwingars tryckeri, 1884.

